

hudo vjelo in Lukman je sumničel, da to ni domoljubno stališče. Dr. Šusteršič je odgovoril: „Jaz se ne bi pečal z Luckmanom, če ne bi bil izrekel tudi nekega sumničenja, češ, da so njegovi pristaši Avstrijci, kakor bi mi ne bili. — To je storil Luckman radi tega, ker sem dejal, da je treba tu delati jugoslovansko politiko. — Hrvatje žive ravno tako pod habsburško krono in če se z njimi hočemo združiti in zasnovati slovensko hrvaško državo, je samo ob sebi nmevno na podlagi hrvaškega državnega prava pod habsburško dinastijo. Če bi Luckman študiral hrvaško državno pravo, bi moral vedeti, da se opira na pogodbe izvirajoče od avstrijske vladarske hiše.“

Za splošno in enako volilno pravico so se vršili minoli teden, posebno v nedeljo, shodi po celi Avstriji. Priredili so iste krščanski socijalci in socijaldemokrati. Medtem ko krščanski socijalci mirno, toda resno in nujno hočejo pribojevati to pravico za nižje ljudstvo, delajo socijaldemokrati z grdo, surovo nasilnostjo. Po svojih shodih so naredili po mestih obhode, kjer so kričali in vpili. Ko jih je pa policija ovirala, je pa prišlo do krvavih spopadov. Najhujši so bili na Dunaju in v Pragi, kjer je več ljudi mrtvih, na stotine pa ranjenih.

Dunajsko vsučilišče je zaprto in ponk ustavljen za nedoločen čas, ker je prišlo do nemirov med nemškimi in nenemškimi dijaki. Nemški dijaki so zopet nesramno napadli Slovence. Slovensko vsučilišče je potrebno.

Na Ruskem se nemir še ni polegel, čeprav so dobili ustavo. Mnogi sedaj niso zadovoljni s tem, ampak hočejo ljudovlado. Plaz, če je enkrat v teku, se ne da tam ustaviti, kjer bi človek to hotel.

Dopisi.

Studenci pri Mariboru. (Pogreb posilisocijaldemokrata.) Dne 30. okt. popoldan spremljali smo k večnemu počitku dobrega očeta Janeza Keizera. Bil je vrl katoliški mož in priljubljen delavec v tovarni. Dan pred smrtjo je še ondi delal. Prišli so seveda tudi tovariši, med temi socijaldemokrati, katerih se tu pri nas skoro vse boji. Predno so rakev prinesli iz hiše vun, da jo

bolezen na drug način. Bolezen ta pride namreč iz sadja, in sicer gnjilega in nezrelega, a tudi v zdravem sadju lahko tiči. Pozivljam vas torej, da odločite danes, da se ne sme več prodajati sadja na našem trgu, in da ga tudi nikdo ne sme jesti, ker sicer zapade kazni treh — ne, da se bodo bali, recimo štirih šmarnih petic. Prosim sedaj če ima še kdo kaj opomniti!

In vzdignil se je profesor Kéfo: „Dober in zares pomenljiv za napredek našega mesta se mi zdi sklep našega gospoda župana, a jaz bi ga razširil še na druge stvari in ne samo na sadje. Kakor mi je znano, so bacili tudi v kruhu in drugih jestvinah, torej predlagam, da se povsod pazi na red in snago in da se določi za to posebna komisija.“

Predlog sprejet. V komisijo so bili voljeni sledeči gospodje: Župan sam, oba izvedenca in dva starešine. Koj po kosilu so začeli svoj plodonosni posel. Stopali so svečano po mestnih ulicah, za njimi sluge z občinskimi košem.

Prvo so stopili v prodajalnico jestvin, nad katero je visel nadpis:

Peter Griže
Prdaje blagi,
Čev dan za dnarje
Jutre taku.

Ustrašil se je Peter, ker ni pričakoval takih gospodov pod svojo streho. Pa hitro se je ojunail, natočil vsakemu en „štamprl“ brinovca, in gospodje so koj pokazali lepši obraz. To je opazil tudi on in natočil je drugi glažek in tudi tretji.

„Gospod župan, ta je najboljši, kar ga imam. Pa morda bodo še enga.“

duhovnik blagoslovi, so položili nanjo običajni venec, na katerega so hoteli pripeti rdeč trak v znamenje, da je bil rajni socijaldemokrat.

Tedaj stopi pogumna hčerka rajncega pred nje in odločno izjavi: „Venec hvaležno sprejemem, rdeči trak pa takoj odstranite, drugače se jaz in moja mati ne udeležive pogreba! Če so bili moj oče socijaldemokrat, so bili le prisiljeni, ker jim niste dali miru!“ Socijaldemokrati so se tej odločni zahtevi vdali in rdeč trak v žep djali; pristavili pa so, da ne dajo nobene podpore.

Posnemanja vredna vrla katoliška zavest dobre hčerke. Tembolj, ker tukaj na Studenih hira katoličanstvo, protestantovski duh vsenemcev in socijaldemokratov pa hoče prevladovati.

Sv. Jurij v Slov. gor. (Naši posilinemci.) Ta dopis je v tesni zvezi z volitvami v okrajni šentlenarski zastop. Volitve, kakor že znano, so častno in zmagovalno dovršene za nas Slovence. Nasprotniki leže na tleh osramočeni, pobiti. In to kljub svoji divji in strastni agitaciji. Naši volilci so nastopili tako zavedno, združeno in edino, da so ob njihovem nastopu nasprotniki kakor politični kužki begali semtertja. Zdatno so pripomogli do tako veličastne zmage veleposestniki iz župnije Sv. Jurij v Slov. gor., katerih je skupno 28. Izmed teh je bilo naših 20. Izmed ostalih osem se jih volitve ni udeležilo pet, trije so volili nasprotno. In tem naj bodo v žalosten spomin posvečene sledeče vrste.

Pavalec Jurij, starček okoli 80 let, je volil proti Slovincem, to je proti poštenemu slovenskemu kmečkemu zastopu. Kaj vas je vendar napotilo, da ste že dan poprej odšli v Šentlenart? Morebiti ste se zbal, da bi ne mogli priti pravočasno na volišče. Pa bili ste zelo goreči! Prvi ste prišli, zadnji ste iz volišča odšli. Kako žalostni ste čakali po volitvah in ste se tolažili: Bog ve, menda bo pa treba še enkrat voliti, da bomo videli, kateri so te zmagali. Ej, ej, kako je pač svet nehvaležen! Ti dobri nemškutarji vam niti povedali niso, da so slavno propadli, sicer bi vas ne bili pustili, da ste tam čakali. Pa se niso več zmenili za vas. In kako žalostno ste korakali domu! Ste pač menda premišljevali svojo nespačet. Prav ste imeli! Le pomislite, da pač ne bote več delali neprilike slovenskim kmetom, med katerimi živite. Delajte rajši pokoro za

„I nu, pa nali!“

Sluga Hehač je potem pregledal prostore in iskal gnjilih ostankov jedil in pijač, a slednjic se je vrnil s praznimi rokami.

Gospod župan je ukazal zapisati v protokol: „Peter Griže, vse v redu; o koleri niti sledu“. Odšli so dalje.

Pek Smukvica jih je že čakal pri vratih. Uljudno se je priklonil in pozdravil komisijo. Mestni fizik Kulón je potem hotel videti prostore. Peljal ga je sam gospodar, in ko sta bila sama, zasepetal je gospodu nekaj o mesečnem plačilu za kruh, kar je očitno vplivalo. Nič več ni hotel gospod brskati po predalih in policah, ampak obrnil se je in dejal, da je vse v redu.

Odšli so dalje na mestni trg. Bil je že prazen, le stara babnica je čepela še tam pri košarici z breskvami.

„Ah“, ušlo je vsem iz ust, ko so zapazili sadje in planili so po košarici, kakor lačni volkovi: „V imenu postave, katera nam zapoveduje skrbeti za zdravje občanov, moramo odnesti te škodljive breskve in jih javno pomandrat!“

Zmagonosno so šli potem nazaj, naravnost k županu, kateri jih je povabil na večerjo. Pilo se je in jedlo, dokler niso bili vsi trdi in nabiti.

„Hola, Urša“, pravi župan svoji ženi, „prinesi gor tiste breskve; menda bodo dobre v vinu.“

Drugi dan so v mestu Cigora zažgali na glavnem trgu koš, v katerem je bilo „okuženo“ sadje, in tako zatrli pretečo koleru — — —

„Gorica“.

različne svoje grehe, ki ste jih storili v narodno-gospodarskem in zlasti političnem življenju slovenskemu ljudstvu. Ste nas razumeli? Pa brez zamere!

Drugi patron je Janez Rojs, ali kakor se on podpisuje Ruess. Pravijo, da rad vidi tudi ime Roies. Zdaj pa čuk naj ve, katero je pravo! Toraj ta Rojs je tudi volil s „finfarji“. Je bil tudi njihov kandidat. Kako je mogočno marširal mimo nas; misleč si: le počakajte, vi „terjavi“ kmetiči, jaz „gospod“ Ruess, ko bom izvoljen, vam bom že pokazal in strune napel, da bote skakali, kakor vam bom jaz „naprej zvižgal“, jaz gospod Roies, da bote vedeli, kdaj ste me zlasti vi, preklicani Partinčani, posadili tako brezčutno razžupanski in celo mimo odborniškega stolca. Pa vsa vaša jezica vam ni nič pomagala. Vsa vaša modrost, ki jo zajemate iz ptujske krote, vas ni rešila zopetnega poraza. Ali se res ne bote spametovali? Ali ne izprevidite, na kateri strani je resnica in pravica? Nekdaj ste bili vrl mož, zlasti ko ste prišli v našo župnijo, a po ničvrednih, brezbožnih in narodno izdajskih listih ste postali to, kar ste danes, človek, ki nima pristopa v noben naroden zastop. Nazadnje ste še tako smešni, da opravičujete svoje postopanje stem, ker ni bilo g. kaplana k vam v zbirco. Prijatelj, bili so časi, ko niste poznali vi g. kaplana, ne on vas, a vendar ste v Ptuj strastno agitirali proti slovenski stvari. Kdo pa je bil takrat kriv? Sicer pa vedite, da ne potrebuje duhovnik niti zrna od take hiše, ki jo okuža tako podel, tako gnjusen list, kakor ga imate vi in v katerega bolj verujete, ko v nedeljski evangelij, katerega sicer malokdaj slišite. Spametujte se, če hočete kdaj še postati ugleden mož in ne bo potrebno begati in skrivati se vam pred poštenimi Slovenci kakor plahemu zajcu v hosti.

Tretji v tej žalostni kompaniji je bil Dominik Koser, a kaj smo pisali — Herr Kossär — smo hoteli reči. Tudi to je čuden mož žalostne zgodovine. Kot župan se je bal, da bi ga vrli močje ne prevrgli. Zato je vršil volitev popolnoma na tihem. Bilo jih je baje celih sedem pri volitvi. Najrajši bi bil izpodril tudi par zavednih mož, pa kaj si bočete. Je pač težko, če imajo v eni roki več okrog-ljega, ko on v vseh svojih globokih žepih. Toraj gospod Kossär so tudi volili z gospodi „finfarji“. Ni čuda, saj so bili njihov kandidat in nobel so se pripeljeli. Dva mala, siva sta bila vprežena. Teremtete, je to dirjalo! Pa je bilo tudi potrebno, — kdo bi bil sicer dobil dolg nos? Gospod Kossär so ga hoteli imeti! Potem ga pa imej! Ali se nič ne sramujete svojega dejanja? Gospodovati ste mislili z nemškutarji nad slovenskim kmetom? Da, sedaj se jezite in obžalujete, zakaj niste doma ostali. Zdi se nam, da ste sedaj obsedeli med dvema stoloma. Boljše bi že bilo, da bi bili na stolu doma premišljevali: ti precartani Dominik, kako hvaležen moraš biti slovenski posojilnici in svojemu dobremu sosedu, z njunim denarjem si postal gospod in Herr Kossär. Zatoraj Dominik, ti ne greš na volišče, boš rajši doma ostal, si boš vest izpraševal ter svoje narodne in nerodne grehe preresetaval, — in se pobojšal. Pa tega niste storili! Morebiti bo zdaj boljše. Mi vas pa pomilujemo, ker ste tako nevedni in zaslepljeni, da ne izprevidite, da vas imajo lenarski in trojiški nemškutarski prijatelji samo za moža, ki ga nategujejo, sučejo in vrtijo, kakor hočejo. Posnemali bi bili našega „gospoda Petra“, ki ni šel volit, je pa tudi najbolj pameten med vsemi posilinemci, in ima pameti več v svojih špehastih blačah, kakor vsi šentlenarski nemškutarji v svoji nobel — paradi. — Premislite in ravnajte se po tem!

Pisali smo te vrste, da svet izve, da tudi pri nas ne manjka nasprotnih mož. Resnica naj pride na dan! Če se je bojite, ste še veliko manj vredni in sposobni, štuliti se med politične može. Prostor za take ljudi je med — ničlami.

Iz Slovenskih goric. (Razno.) V

začetku pretečenega meseca se je opravljalo veselo delo v vinogradih in stiskalnicah, kar že ime meseca pove. Letos je bilo izredno lepo grozdje, ker je ugajala poletna vročina. Posebno pa se imamo zahvaliti peronospori, ki ni nastopila s svojo škodljivo močjo, ali zavoljo suše ali vsled skrbnosti vinogradnikov, ki so škropili ob pravem času. Kako lepo poplačan trud in delo celega leta, ko so bili sodi polni sladkega mošta! Morebiti bo kdo mislil, da bo vinogradnik sedaj mirno užival sad svojega truda! Ali temu ni tako! Vsak vinogradnik ima večje ali manjše kmetije, plačila velika, zato že zdavnaj ve za vsak krajcar, kam ga bo moral dati, če bo dobil kaj za vino. Toda pomislite na nesrečo za vinogradnika! Nihče se ne oglasi za vino in če pride kdo, ga hoče imeti skoraj zastoj. Ti brezvestni barantači obljubujejo slepo ceno 16—18 v za liter. Denarji morajo biti za davke in druge potrebščine; zato se gre včasih ubogi vinogradnik ponujat takemu barantaču svojo zlato vinsko kapljico. Gre potrt in žalosten, kakor bi šel denarja na posodo prosit. Pogodita se za slepo ceno. Barantač ima velike dobičke, kmet pa solzan misli na svoje lepe nade, katere je gojil celo leto. Zdaj mu je splavalo to upanje zopet po vodi. Pošteni kupci, oglasite se! V Slovenskih goricah je veliko dobrega, nekrščenega vina!

Sneg je letos zopet bel. Čeravno je lepe barve, pa ga le nismo z veseljem sprejeli, ker še imamo pozne pridelke zunaj. Na drevju je sneg veliko škode naredil.

O g. Šijancu, ki je prej razširjal nemškutarskega „Štajerca“, sedaj pa je postal naenkrat narodno radikalen ter razširja „Slov. Narod“, pa še bomo prilično govorili zelo važno besedo.

Od Sv. Jurija ob Ščavnici. „Štajercu“ ni dovoljna izjava iz Trbegovec v št. 42 „Slov. Gosp.“ od 19. oktobra v obrambo moje osebe in g. Štubeca. „Štajerc“ se moti; jaz nikakor nisem vplival na sestavo te izjave, iz „Gosp.“ sem jo še le zvedel, nobenega podpisa nisem povzročil. To izjavo so dali narodno-katoliški poštenjaki iz proste volje, brez vsakega vpliva ali pritiska od kake strani, ravno zato je tem večje veljave. Če mi kdo dokaže, da sem jaz le za trohico sodeloval pri tej izjavi, dobi 500 K.

„Štajerc“ se čudi nad tolikimi podpisi, 60 jih je; župani, obč. svetovalci, odborniki, drugi poštene, narodni možje. „Štajerc“ povem ti, če bi se nameravana izjava meni bila naznanila, in bi jaz samo namignil, bi bilo lahko več stotin podpisov, ne samo 60. Ponosen sem, da so vsi narodni možje na moji strani, da me prihajajo prašat za svet, in po mojem nasvetu tudi ravnaajo. Vem, da me zato bratčijanci pikro gledajo. Ko so ljudje spali, je prišel sovražnik, in je ljuliko vsejal med pšenico. Nočem biti narodni zaspanec, ampak branim narodnost, kjer je treba. Če grem volit, grem le na tisto volišče, kjer imam pravico voliti. Naj pa „Štajerc“ ne spodtika izjavi, česar v njej ni. Kje Vam ta izjava predbaciva, da hočete spraviti posebno otroke ob vero in ob spoštovanje napram starišem? Tega noben resnicoljuben človek ne najde v izjavi, ker se še besede „otroci“ — „stariši“, „vera“ niti ne nahajajo v izjavi.

Vam narodnim poštenjakom pa izrekam zahvalo za Vašo obrambno izjavo, prepričan, da zaupanja, katero sem si pri Vas pridobil z 18letnim delovanjem, tudi „Štajerčev“ pisarjenje omajalo ne bo. Kuncu.

Makole. V soboto, dne 28. oktobra ob 11. uri dopoldne so zvonovi po vsej župniji žalostno zapeli mrtvaško pesem. Umrli je obče spoštovani veleposestnik Anton Horvat v 75. letu svoje starosti. Z vrlim tem možem je občina Štatenberg mnogo zgubila. Pogrešale ga bodo sosedne srenje. V prvih vrstah narodnih boriteljev se je odlikoval z modro besedo in z uspešnimi dejanji. Njegova ljubeznivost, pa i odločnost ter narodna krščanska misel je našla vsepovsodi harmoničen odmev. Domači občini je modro in vestno žu-

panil celih 25 let in desna roka ji je bil do smrti. Kot načelnik kraj. šol. sveta je pozidal krasno šolo v Makolah. Skrbno je gospodaril in mnogo lepega poslopja sezidal. Mnoge časti, ki gredo takim odličnim možem na kmetih, venčajo mu daleč znano ime „Fertjan“ po domače. Z eno besedo: bil je naroden in krščanski mož. Z njim je usahnila stara, plemenita korenina makolskih zavednih tržanov. Rajnega pogreb je bil v ponedeljek tako lep, da ga ne pomnimo enakega. Udeležili so se ga mnogi prijatelji iz sosednih župnij. Počastili so ga vsi gospodje tržani in gospe. Pogreb je vodil njegov sošolec preč. g. kanonik A. Hajšek in mu v trajen spomin spregovoril prijateljski pozdrav in slovo. Pred hišo in na gomili mu je makolski moški pevski zbor zapel „Nad zvezdami“ in „Blagor mu“. Naj mu bo zemljica lahka!

Spodnja Poljskava. (Občinske volitve.) Dne 23. t. m. vršila se je volitev v občinski odbor, kakor smo v „Slov. Gosp.“ naznanili. Sramovati se moramo pred javnostjo naše brezskrbnosti, da se ne brigamo niti za naše lastne koristi. Sramovati se moramo, ako povemo javnosti, kako sramotno smo propadli v II. in III. razredu. Niti najmanjšega zanimanja ni bilo za volitev od naše strani. Obsojati moramo tiste, kateri hočejo biti narodnjaki, da nam niso hoteli povedati ob pravem času, katere može da naj volimo. In tako se je zgodilo, ko so prišli naši volilci na volišče, niso vedeli, katere odbornike da naj volijo. Porabili so to priliko nasprotniki in polovili vse. Tukaj si moramo vzeti za vzgled naše nasprotnike, ki so agitirali na vse pretege. Za to volitev se je silno potrudil župan Štefan Rudolf, ker je čutil, da se mu stol precej maji. Sestavil je njemu naklonjene može in s temi listki je potem agitiral posestnik in Steinklauberjev hlapec Anton Samastur po Poljskavi in Pragarskem. A v veliko presenečenje župana in Ant. Samasturja so volili Pragarčani po svojem. Ta veliki posilinemški župan niti Nemcem samim več ne ugaja. Najhujše je razjezilo župana, da se oba Hrasnika nista pustila komandirati in voliti po njegovem receptu. Z vso odločnostjo je zahteval in se potrudil, da spravi Steinklauberja v odbor. Steinklauber je odišel z volišča z dolgim nosom, dobil je le 3 glase. V I. razredu je zmagala narodna stranka. Odločno moramo obsojati, da je prišel v odbor čevljar Alojzij Sagadin, ud „Št. marke“, naročnik ptuj. „Štajerca“, velik sovražnik vsega kar je krščanskega. On zabavlja ob vsaki priliki čez duhovnike, učitelje, narodne može in sploh vse, kar je slovenskega in še nemški ne zna. Nikdar ga ne vidimo v cerkvi. In tak človek bi naj imel sedež v občinskem odboru. Volilci, ali niste imeli boljšega moža?

Hudo se je napejal in agitiral kovač Miha Zedar, kateri bo od sedaj koval voze in konje le nemškim posestnikom. Slovencev on ne mara, kajti on je „deičsint!“ Odlikoval se je mizar Jože Pučnik, kateri se seli v drugo hišo o čemur še bomo o priliki govorili. Ali se je tega naučil iz „Štajerca“. — To je kratek opis naših volitev!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Sloven. katol. polit. društvo v Konjicah ima v nedeljo, dne 12. novembra popoldne po opravi občni zbor v navadnih prostorih. Na vrsti bo tudi volitev dveh novih odbornikov.

Iz šole. Celjskemu županu Rakuscu in podžupanu dr. Jesenku se je izrekla zahvala in priznanje, ker je mestni šolski svet zgradil poslopje za dekliško šolo, v kateri so se že prve mesece — stropovi zrušili. — Ustanovitev zasebne nemške šole na Pragarskem se je odobrila. Potem se je pomaknilo več šol iz II. v I. in iz III. v II. plačilni

razred. Tu se je zopet pokazala vsa ljubezen graške gospode za Spod. Štajer. Iz II. v I. plačilni razred je bilo pomaknjenih 30 nemških in samo tri slovenske šole, in sicer take tri, kamor res ne morejo dobiti učitelja, namreč St. Jernej nad Muto, Razbor pri Slovenjgradu in Svetina pri Celju. — Za nadučitelja sta bila nameščena Fr. Zemljic v Lučah in Iv. Polak iz Poljčan pri Sv. Duhu v Haložah. Za učitelja-voditelja k Sv. Miklavžu nad Laško je prišel P. Lorbek, dosedaj suplent v Slivnici pri Celju. Nadalje so nameščeni za stalne učitelje in učiteljice: Makso Dobaj na nemški šoli v Slovenjgradu, Jos. Korban iz Žetal v Lučah, v Slivnici pri Celju Matilda Lecker, pri Sv. Miklavžu pri Ormožu Marija Požega in pri Sv. Marku niže Ptuj Roza Randl.

Sv. Lenart v Slov. gor. V bolnišnici v Mariboru je umrla dne 4. t. m. gospa deželnega sodnega svetnika g. dr. Kronvogla. N. v m. p.!

Iz severnega dela mariborske okolice. Zadnja številka „Slov. Gospodarja“ naznanja glavne predmete, kateri bi se naj poučevali na novi kmečki šoli. In ti so: Govedoreja, mlekarstvo, sadjarstvo, nekoliko o poljedelstvu in hmeljarstvu. Zdi se mi, da je sploh to premalo, za to bi svetoval, da bi se še poučevalo tudi o gozdarstvu, kar bi bilo dobro za naše ljudstvo. Naj bi se poučevalo tudi o vinogradništvu. Opustiti bi se ne smelo pouk o čebeloreji, katere je najbolj prikladna za našo spodnještajersko. Tudi na kletarstvo naj bi se ne pozabilo. Naj bi se tudi poučevalo o svinjereji in ribarstvu. Jako dobro bi bilo, če bi po zimj naše mladeniče poučevali o knjigovodstvu pri posojilnicah in zadrukah in o zadrugištvu. Po zimj bi se še lahko tudi vpeljal pouk o pletarstvu za pletenje košev in košaric. Tudi o vrtnarstvu bi se naj poučevalo. Po mojem mnenju bi bila na tej podlagi kmetijska šola zelo na korist našemu kmečkemu ljudstvu. Če bi se pa hoteli vsi ti predmeti poučevati, treba bi bilo tečaj za nekaj mesecev podaljšati. Tedaj bi prišli iz te šole v vseh panogah kmetijstva izobraženi in gospodarsko izsolani mladeniči, ki bodo v bodočnosti veliko na korist slovenskemu narodu.

Gočova v Slov. gor. Občinski urad Gočova je doposlal vsem oblastem sledeči dopis: Občinski odbor Gočova sklenil je v svoji seji z dne 27. dec. 1904 oziroma 15. oktob. 1905 jednoglasno, da je uradni jezik občine Gočova slovenski. Z ozirom na ta sklep, opiraje se na XIX. drž. zak. z dne 21. decemb. 1867 občinski urad Gočova ne rešuje nemških dopisov; isti tudi ne vsprejema od sedaj naprej dopisov z nemškim naslovom; ker nam je postavno zagotovljena enakopravnost slovenskega jezika, želimo, da se ta postava tudi izpolnjuje. Da se torej lahko vsak dopis nemudoma reši, prosi občina Gočova, da se mu pošlje isti slovensko pisan in slovenski naslovljen, ker se vsak drugi neresen vrne. Občinski urad Gočova dne 5. listopada 1905. Župan: V. Kronvogel l. r. — Kje so druge občine?

Sv. Ilj v Slov. gor. Zopet volitve! Že tretjekrat gremo volit in to samo zavoljo naših preljubeznivih nemškutarčkov in pa zavoljo znane „nepriustranske pravičnosti“ slavni mož pri naši vladi. Volil bo samo prvi razred. Poštene Nemci doslej niso hoteli priti na volišče, ker jih je sram, da bi volili ljudi, ki imajo za vse drugo več pameti in srkbi, samo občinski blagor jim je deveta briga. Zato pa zdaj našim ljubeznivim nemškutarčkom huda prede. Zmagali bi radi na vsak način — pa sreča jim ni več mila in prepričani so, da po poštene poti več ne morejo obdržati vajeti v svojih umazanih rokah. V zadrego pa taki „poštenjaki“ tudi hitro ne pridejo. Zdaj so si izmislili čisto novo zvijačo, ki pa jim gotovo tudi ne bo nič pomagala, vsaj pri pametnih ljudeh ne. Hočejo namreč razdvojiti slovenske volilce, ki so do zdaj skupaj stali kakor skala trdno. Zato so začeli smešiti in grditi naše velezaslužne može po svojih časnikarskih cunjah — in čnjte — doma pa se zaklinjajo in